

Hồi thứ hai mươi ba

Diễn biến không sao hiển nổi.

Hai lần sử dụng “Chuyển y thần công”, hai lần hiệu dụng khác nhau nhưng đều thần kỳ vô cùng, Âu Trường Quân không còn ngán sợ bọn Bảo Chấn Đường gì nữa, chàng tư từ quay mặt đối diện, phong thái oai nghiêm trấn áp đối phương một cách vô hình vô ảnh. Âu trường quân liếc mắt thấy Phùng Triệu Phi cũng đã tiến lại thì yên tâm nhìn thẳng Lý Cửu Linh gần giọng hỏi:

- Bọn người liệu có chống nổi thần công của ta không? Đừng liều mạng oan uổng, mau chân mời Nhị Trang chủ ra đây để ta nói chuyện một chút.

Lý Cửu Linh trong lòng sợ hãi vô cùng nhưng hấn vẫn cố bạo gan lên tiếng trả lời rất hung hăng:

- Người chưa đáng để Hoàng lão nhân gia phải ra mặt tiếp chuyện đâu, đây mới chỉ là phần mào đầu mà thôi, Thiên Ngọc Trang vào thì dễ mà ra thì khó hơn lên trời đấy.

Âu trường Quân cười khi một cái nói luôn:

- Có lẽ ta đoán không sai Hoàng lão nhân và Nhị Trang chủ chỉ là một người cho nên lão ta mới tránh mặt ta hoài, bọn người còn ngoan cố thì đừng trách ta độc ác.

Chàng lại cố ý khiêu khích Hoàng Thái Cung nên vận nội lực nói thật to, âm thanh vang vọng khắp Thiên Ngọc Trang:

Hoàng Thái Cung, lão không muốn mang tiếng là con rùa hèn nhát núp lén để bọn đệ tử hy sinh tính mạng oan uổng thì hãy xuất đầu lộ diện đi.

Lý Cửu Linh thấy nội lực đối phương ghê gớm vô cùng thì càng thêm kinh hãi, hấn phát tay một cái ra hiệu cho đồng bọn Bảo Chấn Đường đồng loạt rút khí giới ra rồi chạy loạn xạ xấp thành thế trận gì đó. Xong xuôi rồi Lý Cửu Linh mới yên tâm đối đáp:

- Người hỗn láo thực, chưa gì đã lên tiếng mắng chửi bậc trưởng thượng, có giỏi thì cố mà thoát khỏi “Thiên ma trận” đi đã.

Hấn lại phát tay một cái lập tức trận thế phát động, mười hai tên Bảo Chấn Đường bắt đầu chạy quanh Âu Trường Quân và Phùng Triệu Phi thành một vòng tròn Âu Trường Quân chưa biết hiệu dụng nó ra sao bèn xoay qua hỏi nhỏ Phùng Triệu Phi:

- Lão ca ca biết yếu quyết của trận pháp này ra sao chứ?

Ngờ đâu ông ta lắc đầu quày quẩy, hóa ra Phùng Triệu Phi mang tiếng lão Quân Gia chứ không biết gì thực, ông ta trầm ngâm một lúc mới hạ giọng trả lời:

- Bọn này đều là tay chân của Nhị...Hoàng Thái Cung chắc toàn bộ võ công, trận pháp đã có luyện tập trước khi nhập vào Thiên Ngọc Trang, lão ca ca ngày thường có thấy họ thi thố bao giờ đâu.

Âu Trường Quân gật đầu chăm chú nhìn xem trận pháp ra sao, hình như đây là võ học nước ngoài nên các bộ pháp, phương vị rất kỳ lạ chẳng giống Thái cực trận của Trung Nguyên chút nào. Mười hai tên Bảo Chấn Đường chạy càng lúc càng nhanh, thân ảnh chập chờn như những bóng ma đói khát, tên thì lảo đảo, tên thì chập choạng, bộ vị rất loạn xạ không sao phân định ra được. Hiện tại vòng tròn Ma trận còn ở hơi xa nên Âu Trường Quân mới có thời gian quan sát. Đột nhiên Lý Cửu Linh vừa chạy vừa hú lên mấy tiếng như ma kêu quỷ khóc, trận thế gia tăng tốc độ và phạm vi thu hẹp lại một nấc. Âu Trường Quân muốn thử xem trận pháp này ảo diệu ra sao nên vận chân lực đánh bừa một chưởng chẳng cần biết lúc đó đối phương là ai. Chưởng lực của chàng hiện giờ bao gồm ba loại khác nhau và đã vận bốn thành tất nhiên không phải tầm thường, ngờ đâu nó tan biến mất tăm mất tích. Âu Trường Quân hơi rúng động trong lòng chàng lại xử chiêu “Bạch hổ thiêu lương” nhắm vào một tên Bảo Chấn Đường chạy gần nhất đánh ra lần nữa. Tên này không hề chống đỡ vẫn giữ nguyên bộ pháp lảo đảo chạy tiếp vậy mà chưởng lực của chàng hình như bị cuốn vòng theo đà chạy, giảm mất một ít liền. Bởi đà chạy rất mau, ngay lúc đó lại có một tên khác chạy vào đúng tầm chưởng lực, tình trạng vẫn y hệt như thế, chưởng lực vô hình chung lại giảm đi một ít nữa. Tính từ lúc xuất phát chưởng cho tới khi tàn lực có tới năm sáu tên Bảo Chấn Đường chạy đúng vào tầm đánh, mỗi tên làm giảm đi một chút đến tên

thứ bảy thì chưởng lực đã tiêu tan hoàn toàn. Âu Trường Quân giật mình tự nghĩ: “Thì ra đây chẳng khác gì cách chia nhỏ chưởng lực của ta ra, cộng thêm với chân khí xoáy tròn của bọn này cuốn hút cho nên ta mới có cảm giác như chưởng lực mất tăm tích như vậy”. Mải mê suy nghĩ chàng buột miệng lẩm bẩm nhỏ nhỏ:

- Cứ cho là như vậy đi, ta không làm gì được họ thật nhưng chẳng lẽ họ chạy quanh hoài được sao?

Âu Trường Quân chẳng phải thắc mắc lâu, Lý Cửu Linh lại hú lên mấy tiếng lập tức vòng tròn ma trận thu hẹp phạm vi thêm một nấc nữa, hiện tại có lẽ sắp biến chuyển kinh người bởi vì đã đúng tầm võ khí.

Vòng tròn càng nhỏ tất nhiên tốc độ càng nhanh hơn, thân ảnh của mười hai tên Bảo Chấn Đường chỉ còn là những bóng mờ phảng phất giữa cơn cuồng phong xoáy tròn điên đảo. Âu Trường Quân kinh hãi la lên nhỏ nhỏ:

- Có lẽ trận pháp bắt đầu khởi thế công đấy, lão ca ca cẩn thận bảo vệ thân mình nhé.

Phùng Triệu Phi chưa kịp trả lời thì Lý Cửu Linh đột nhiên quát lên một tiếng, ánh loang loáng của mười mấy món vũ khí chớp động liên tục lóa cả mắt nhưng vẫn chưa có tên nào đánh thẳng vào hai người cả, hình như còn chờ đợi gì đó hoặc là lấy uy thế đàn áp địch nhân hoảng sợ trước đã. Phùng Triệu Phi kinh hãi không còn tự chủ được, đột nhiên quát lớn rồi song chưởng chia làm hai, một âm một dương đánh hai chiêu cực kỳ lợi hại là “Thiên âm vũ khắp” và “Hoàng hà nhập hải”. Hai chiêu này bổ khuyết cho nhau bao trùm một phạm vi rất lớn, chỉ trong trường hợp nguy cấp hoặc địch nhân quá đông Phùng Triệu Phi mới phải đem ra sử dụng. Quả nhiên trong trường hợp này nó cũng có một chút hiệu lực, tuy rằng vẫn bị hút đi mất tám nhưng đà chạy của bọn Bảo Chấn Đường hơi bị chậm lại trong tích tắc. Âu Trường Quân thấy loáng thoáng hình như có bóng người ngã nghiêng thì mừng rỡ xuất chưởng bồi tiếp luôn. Đột nhiên đao chém thẳng và một lưỡi kiếm ở đâu thò ra nhằm huyết Cao hoang của chàng đâm tới rất mau lẹ.

Âu Trường Quân vẫn tiếp tục chưởng lực, đồng thời bước trái chân để tránh né, ngờ đâu nơi phương vị này cũng đã có một lưỡi kiếm chờ đón sẵn. Chàng không sao tiếp tục phát chưởng được nữa bởi vì ngoài lưỡi kiếm này ra còn mấy bóng kinh khí đang lăm le uy hiếp nếu lạng người né tránh lần nữa. Âu Trường Quân cả kinh nhún chân một cái vọt bắn lên mấy thước mới thoát khỏi cảnh loạn đao loạn kiếm này, thành thử chưởng lực đã phát ra đành đánh vào khoảng không. Thân hình còn lơ lửng trên cao chàng liếc mắt nhìn xuống thì càng kinh hoảng hơn, mười mấy món vũ khí đang đồng loạt công kích Phùng Triệu Phi rất gấp rút. Âu Trường Quân lộn người một cái, song chưởng từ trên đánh bổ xuống để cứu nguy cho ông ta nhưng chỉ ngăn chặn được một nửa số mà thôi. Phùng Triệu Phi già đời lăn lộn trên chốn giang hồ, phản ứng cũng rất bén nhạy không đủ sức nhảy lên cao thì dùng hạ kế vậy, ông ta quát lớn một tiếng thân hình giống như cây gỗ bị đốn ngã, ngã người ra sau lưng dán sát mặt đất cực kỳ mau lẹ. Phùng Triệu Phi mắt thấy mấy loại vũ khí lướt qua mặt mình vùn vụt thì kinh hoảng đến toát cả mồ hôi ra, chỉ chậm chút nữa là không toàn mạng rồi. Âu Trường Quân có khá hơn một tí nhưng vẫn còn trong tình trạng nguy hiểm, bởi vì vừa hạ thân cạ đứng vững đã nghe Lý Cửu Linh quát to “Triệt”. Mười một tên Bảo Chấn Đường đồng thanh nhại lại hiệu lệnh để đồng loạt vung vũ khí ra công kích. Cục trường chỉ trong giây phút ngập bóng đao kiếm lóa mắt bởi vì mỗi thứ vũ khí đều sử dụng một lúc ba bốn chiêu liên tục nhằm đánh vào các bộ vị khác nhau. Thoáng nhìn thì hỗn loạn vô cùng, đao kiếm loạn xa

đây trời, thật ra rất nhịp nhàng, cái này vừa qua lập tức có cái khác thế chỗ ngay, dù con ong cái kiến cũng khó mà tìm ra chỗ hở để thoát thân.

Gặp lúc nguy cấp Âu Trường Quân tự nhiên xuất phát chân khí “Chuyển y thần công”, hai tay chàng quơ loạn xạ như người đang múa, chiến trường lập tức vang lên những tiếng leng keng, loảng xoảng liên tục cùng với tiếng kêu “ối chà” của Phùng Triệu Phi. Vòng tròn ma trận bị chấn động giãn ra xa một chút, hàng ngũ rối loạn mất nửa khắc mới ổn định lại được. Lý Cửu Linh vẫn vừa chạy vừa kêu lớn: Tiểu tử có công phu ma quái thật. Âu Trường Quân thấy vòng vây đã nở ra liền liếc mắt nhìn Phùng Triệu Phi thấy đầu vai và bắp đùi ông ta đều có máu tươi ứa ra ướt đầm thì vội hỏi ngay:

- Lão ca ca còn chiến đấu được nữa không?

Thật ra lúc đó Phùng Triệu Phi có thể tránh né kịp nhưng rất xui xẻo là đang ở thế nằm giữa nên đành lăn đi mấy vòng bảo vệ được những chỗ hiểm yếu mà thôi. Đầu vai và phần đùi lộ liễu hơn hết không thể che lấp đi đâu được nên lãnh nhận một nhát đao và một mũi kiếm liên. May mắn là hai món vũ khí này bị dư lực “Chuyển y thần công” lôi kéo lệch đi một chút, chứ nếu không ông ta đã mất đứt một nửa tứ chi rồi. Phùng Triệu Phi vừa điểm chỉ cầm huyết vừa gắng gượng trả lời:

- Tiểu đệ đừng lo lắng chỉ là vết thương xoàng thôi mà.

Dương nhiên đó là lời nói để trấn an chàng, thật sự còn nặng hơn nhiều tuy chưa phạm vào gân xương nhưng cử động rất khó khăn. Âu Trường Quân yên tâm được đôi phần và dù sao “Chuyển y thần công” cũng đã thành công nên chàng dặn dò:

- Lão ca ca cứ ngồi một chỗ nghỉ ngơi đi, để tiểu đệ đối phó cho dù “Thiên ma trận” có phát động lần nữa thì “Chuyển y thần công” vẫn chống đỡ được như thường.

Âu Trường Quân nói như vậy hoàn toàn không có ý kiêu ngạo hay khinh địch chút nào, lúc này lâm vào cảnh nguy ngập chàng đã liều lĩnh sử dụng “Chuyển y thần công” một cách vô tình ngờ đâu nó lại hiệu dụng rất thần kỳ. Chàng cùng nội lực thần công phát ra cả hai tay cứ tay này đánh chéo qua thì tay kia lập tức chuyển đổi chân khí đánh chéo lại, thế là hai món vũ khí của đối phương lệch hướng đi, cùng chạm vào nhau. Lúc đó hai tay chàng hoa loạn xạ lên chính là để lôi kéo hoặc phát xuất chân khí liên tục năm sáu lần, kết quả đều thành công chẳng khác gì bọn Bảo Chấn Đường tự đỡ gạt vũ khí của nhau vậy.

Do đó mới có hàng loạt âm thanh leng keng loạn xạ lên như thế trong lúc bối rối quên bằng những đường tấn công vào Phùng Triệu Phi nên ông ta mới bị trúng thương.

Hiện tại đã sử dụng một lần tất nhiên lần thứ hai phải thành thuộc hơn, mức độ kỳ ảo sẽ hiệu lực nhiều hơn thì không còn lo sợ gì nữa. Âu Trường Quân nghe Lý Cửu Linh nói mình sử dụng công phu ma quái thì cười nhại, lên tiếng đáp trả luôn:

- Hừ ! “Chuyển y thần công” có phải công phu tà ma quái thuật đâu, người cố nhướng mắt lên mà xem cho kỹ đây.

Lý Cửu Linh đã hao tổn rất nhiều chân lực để chạy theo trận pháp nên không thềm trả lời cho tốn hơi sức, hấn quát lên một tiếng làm hiệu lệnh cho vòng tròn thu hẹp phạm vi như lúc trước. Âu Trường Quân biết sắp tới lúc bọn Bảo Chấn Đường ra tay công kích, loạn kiếm loạn đao nên vội vàng nói với Phùng Triệu Phi.

- Lão ca ca ngồi xuống đi, như thế tiểu đệ đệ sẽ trông trải hơn.

Phùng Triệu Phi cảm thấy trong người rất mệt mỏi vì đã mất máu khá nhiều cho nên dù chưa tin tưởng lắm nhưng cũng nghe theo lời của chàng ngồi bệt xuống luôn. Thật là vừa kịp lúc, chỉ sau một tích tắc là Lý Cửu Linh đã lại quát hiệu lệnh “Triệt” rồi. Bầu trời y hệt như lần trước, cũng loá mắt vì muôn ngàn ánh đao kiến lập loè nhưng Âu Trường Quân đã ổn định tinh thần cho nên nhìn thấy rất rõ ràng đâu là hư chiêu đâu là sát thủ. Chàng nôi hùng khí lên, hú dài một tiếng rồi vận hết chân lực “Chuyển y thần công” hất ngang kéo dọc mấy cái nhanh như chớp, quả nhiên hiệu lực kinh người hơn lần trước. Cũng vang lên những tiếng leng keng của đao, kiếm chạm nhau nhưng còn có thêm những âm thanh lộp bộp khác của mảnh gãy rơi xuống đất. Thì ra lần này chẳng những “Chuyển y thần công” chuyển đổi lôi kéo mà còn gia tăng thêm sức va chạm rất mạnh khiến cho toàn bộ mười hai món võ khí của bọn Bảo Chấn Đường đều bị chấn động gãy làm đôi hết. Tên nào tên ấy như nằm mơ, chỉ thấy tay mình đau như bị đập bằng búa sắt, cả thân hình cũng bị chấn động rung chuyển rồi trong tay chỉ còn lại một mảnh sắt mà thôi. Lý Cửu Linh la lên một tiếng thất thanh “Ồi chà” rồi dừng chân, lập tức bọn Bảo Chấn Đường cũng đứng lại ngơ ngác nhìn nhau, vừa kinh ngạc vừa hoảng sợ vô cùng.

Lý Cửu Linh run giọng hô to:

- “Thiên ma trận” dùng chưởng pháp tiêu diệt địch nhân.

Dùng võ khí thì còn chút ngán ngại chứ nghe đến chưởng pháp là Âu Trường Quân như mở cờ trong bụng, chưởng pháp nào mà qua được “Thông Huyền Như lai Thần Công”? Chàng khoái chí la to:

- Hay lắm, ta đang ngứa ngáy muốn xem ngoài “Xa sư đảo chưởng” ra Hoàng Thái Cung còn loại chưởng pháp nào ra hồn nữa không. Bọn người đừng khách sáo đấy nhé!

Lý Cửu Linh trong lòng đã sợ hãi năm phần nhưng chẳng lẽ lại chịu thua ngay, hấn đưa tay lên đã toan ra hiệu lệnh thì đột nhiên có một âm thanh khàn khàn vang tới:

- Bọn người rút lui đi, có giao đấu càng thêm nhục nhã mà thôi.

Lý Cửu Linh quay người rồi cúi đầu la lớn:

- Đur phụ, Hoàng lão nhân gia rộng lượng tha thứ, bọn đệ tử bất tài đã làm mang tiếng cho Thiên Ngọc Trang mất rồi.

Tán cây rậm rạp gần đó lay động rồi Hoàng Thái Cung nói vọng ra:

- Bọn người không đáng trách, tên Tiểu Phi Thố này ghê gớm lắm, đến âm Sát Ma Quân và Bạch Phát Hỏa Thần cũng phải chịu chết dưới tay y đó.

Âu Trường Quân cười hì hì phản bác lại ngay:

- Hoàng lão nhân đau đớn quá nên mất trí rồi. Bạch Phát Hỏa Thần là do chính tay lão giết lén sao lại đổ lên đầu tại hạ được.

Hoàng Thái Cung vẫn ẩn mình sau tán cây “hừm” một tiếng ra vẻ rất tức giận cách ăn nói của Âu Trường Quân, lão trầm giọng hỏi:

- Ta giết lén lút Bạch Phát Hỏa Thần bao giờ? Tiểu tử nên ăn nói cẩn thận trước mặt trưởng thượng đấy.

Âu Trường Quân thấy hấn làm bộ làm tịch thì phát ghét nên nói luôn:

- Tại hạ chẳng thấy vị nào gọi là trưởng thượng cả, chỉ thấy mình nói chuyện với loài khỉ mà thôi.

Lý Cửu Linh tức giận vô cùng, hấn xông lên mấy bước quát lớn:

- Cầu tặc! Người nói ai là loài hầu viên đấy hả?

Âu Trường Quân nhướng mắt trả lời:

- Người thì chắc không phải rồi bởi vì đang đứng dưới đất mà, ta có nói gì người đâu nào.

Hoàng Thái Cung vẫn không xuất hiện dù là cành lá rung rẩy rất mạnh chứng tỏ lão ta tức giận vô kể. Đột nhiên lão quát to:

- Lý Cửu Linh đừng cãi nhau với hấn nữa, người đã sắp chết đến nơi thì chấp nhận làm chí.

Âu Trường Quân nhướng mắt hỏi móm:

- Tại hạ chưa chết mà cũng chẳng bị “Thanh đỉnh tuyệt độc xà” cắn phải sao Hoàng lão nhân lại trù ẻo như vậy?

Hoàng Thái Cung bỗng đưa ra ruột câu hỏi bất ngờ:

- “Thanh Đình tuyết độc xà” là loại rắn gì? Tại sao người lại nhắc tới nó?

Âu Trường Quân giật mình, thoáng có ý nghĩ “Hay là Hoàng Thái Cung không phải là Hoàng lão nhân bịt mặt hôm nọ?”. Tuy vậy chàng vẫn lấy diện mạo bình tĩnh đáp:

- Người nào mất cánh tay phải thì người đó biết lấy.

Lần này Hoàng Thái Cung tỏ ra giận dữ hơn, lão ta gầm lên:

- Tiểu tử lão xược, người nói nhăng gì vậy?

Âu Trường quân đã giao đấu và biết sức Hoàng lão nhân cho nên không hề lo sợ, cười khinh khỉnh trả lời luôn:

- Muốn biết ta nói nhăng hay nói đúng thì cứ hiện thân xuống đây rồi sẽ rõ ngay, chẳng lẽ nhân danh Nhị Trang Chủ Thiên Ngọc Trang lại thích thú việc ngồi trên cây như vậy sao?

Chàng định nhìn Hoàng Thái Cung sẽ tức giận vô cùng, ngờ đâu lão ta vẫn bình tĩnh nói:

- Tiểu tử này vừa vô học vừa điên dại, Lý Cửu Linh người cho anh em rút lui về hậu Trang hết đi, ta cũng phải nghỉ ngơi đây chẳng có thời giờ nói chuyện với anh nữa đâu.

Lý Cửu Linh “ạ” một tiếng lớn rồi phất tay ra hiệu cho mười một tên Bao Chấn Đường đi luôn, riêng bản thân hắn thì cứ chần chờ hình như không được yên tâm hành động theo lệnh vậy.

Hoàng Thái Cung lại giục giã:

- Lý Cửu Linh, sao người chưa rút lui? Người đi trước rồi ta cũng về nghỉ luôn đây.

Lý Cửu Linh giật mình vội vã “ạ” một tiếng lớn rồi co giò chạy tuốt. Âu Trường Quân sợ Hoàng Thái cung đi thật nên quát lớn:

- Hoàng Thái Cung, người muốn trốn sao được?

Chàng định đề khí lao lên tạt đây thì Phùng Triệu Phi vội và cản lại rồi nói nhỏ:

- Tiểu đệ đệ coi chừng mắc mưu hắn đấy, tiểu đệ đệ nhảy lên thì mất thế ngay vả lại hắn không tức giận là có ý đồ gì đó rồi.

Ngờ đâu Hoàng Thái Cung làm thật, cành lá lay động loạt soạt rồi từ đó bay vút ra một cái bóng xám, tốc độ kinh công rất mau cho nên Âu Trường Quân không sao nhận diện kịp. Trong lúc gấp rút chàng không thể nào nghĩ đúng sai được vội vàng đề khí tung mình đuổi theo ngay, đồng thời dặn với lại:

- Lão ca ca cứ yên tâm chữa thương đi, tiểu đệ đệ không thể bỏ lỡ cơ hội này được.

Dương nhiên Phùng Triệu Phi có muốn chạy theo cũng không còn hơi sức vì Âu Trường Quân lướt đi quá nhanh. Chàng thấy thân ảnh Hoàng Thái Cung thấp thoáng chạy thẳng vào trung tâm Thiên Ngọc Trang thì mừng thầm gia tăng thêm tốc độ để khỏi mất dấu bất ngờ. Hoàng Thái Cung hơi ngoái đầu lại nhìn rồi tung mình lọt nhanh vào một gian nhà khiến cho chàng phải chặc lưỡi than thầm “ta chậm chân rất rồi, lão này lợi dụng từ trong đánh ra thì nguy lắm đây”. Vì vậy Âu Trường Quân không dám khinh xuất, chàng chạy gần tới rồi tung mình lên nóc nhà, lập tức dỡ một viên ngói ra để nhìn xuống quan sát trước đã. Âu Trường Quân giật bắn người lên, kinh ngạc vô cùng bởi vì gian nhà nay hoàn toàn trống rỗng mà hình bóng của Hoàng Thái Cung chẳng còn thấy đâu. Âu Trường Quân ngán ngẩm nghĩ thầm “Lại công cốc mất rồi, chắc chắn trong gian nhà này có một gian bí mật, nếu tìm ra cũng vô ích mà thôi bởi vì vào đấy chẳng khác gì đút đầu cho cọp xơi”. Chàng đã toan trở lại chỗ Phùng Triệu Phi thì bỗng nhiên nền nhà bằng đá vân xê dịch, từ từ mở ra một cái miệng hang vuông vắn ước chừng hai người có thể đi lọt. Từ miệng hang đó lộc cộc đi ra một lão già, lão già này đứng bên miệng hang ngó quanh quất rồi tiến về góc phía trái vỗ mạnh vào khoảng tường một cái, cửa hang từ từ đóng lại bằng phẳng như cũ. Âu Trường Quân đảo lộn ý nghĩ chẳng biết phải ứng phó ra sao, nên bỏ đi hay nhảy xuống bắt sống lão già để khai thác. Trong lúc ấy lão già đã mở cửa đi ra ngoài và khuất sau một gian nhà kế bên liền, dù có muốn hành động cũng không kịp nữa. Âu Trường Quân tức giận nhảy xuống đứng trước cửa gian nhà kêu to:

- Hoàng Thái Cung, người cứ trốn chui trốn nhủi thì khác gì loài chuột bọ, còn gì thanh danh của Thiên Ngọc Trang nữa.

Hoàn toàn im lặng dù rằng chàng đã cố vận nội công vào để cho âm thanh vang đi rất xa, chàng chần chờ một chút lại bắt đầu kêu tiếp:

- Hoàng Thái Cung, Lý Cửu Linh các người không ra mặt thì ta đập phá toàn bộ Thiên Ngọc Trang đấy nhé.

Đột nhiên có tiếng chân chạy từ mé ngoài vào.

Âu Trường Quân xoay người lại thì chẳng ai khác hơn là Phùng Triệu Phi ông ta vừa thở vừa xoa tay loạn xạ lên:

- Tiểu đệ đệ, tiểu đệ đệ đừng làm vậy không nên.

Lão Quân Gia tội nghiệp này chạy đến gần, thở dốc một hồi mới lấy lại được hơi để nói tiếp:

- Trong việc này kỳ lạ lắm, tiểu đệ đệ đừng vọng động vội mà mang tội với Đại Trang Chủ. Nhị Trang Chủ này có lẽ không phải là chân chính đâu, hình như là người khác đóng giả đấy.

Âu Trường Quân sững sốt vội vàng hỏi lại:

- Lão ca ca nói thế là sao? Đã nhận diện được rồi ư?

Phùng Triệu Phi lắc đầu, ông ta kéo Âu Trường Quân ra giữa một vườn hoa mẫu đơn, cẩn thận nhìn quanh một vòng rồi mới hạ giọng có vẻ rất bí mật:

- Nơi đây vừa quan sát được một vùng rộng vừa không sợ địch thủ nghe trộm được, tiểu đệ đệ nhận xét về sự vắng lặng trong Thiên Ngọc Trang ra sao?

Âu Trường Quân trầm ngâm trả lời:

- Thiên Ngọc Trang thì tiểu đệ đệ không được biết rõ nhưng ít ra nhân số cũng phải hàng trăm thế mà hôm nay tuyệt không có một bóng người lai vãng, thánh địa của Võ lâm minh chủ mà như vậy kể ra kỳ bí thật, tiểu đệ đệ chịu thôi không sao hiểu được.

Phùng Triệu Phi gật đầu tán thành ngay:

- Chính lão ca ca cũng không sao hiểu nổi, ngày hôm qua lão ca ca lấy cớ ra đi Bạch Đế Thành thì sinh hoạt trong Trang vẫn còn bình thường cơ mà, chẳng lẽ toàn bộ đều chết một cách bất đắc kỳ tử với nhau một lượt. Do đó lão ca ca nghe tiếng tiểu đệ đệ kêu la mới gắng sức chạy đến ngăn cản, bởi vì chưa rõ nguyên nhân mà đã làm liều thì tội vạ để đâu cho hết?

Âu Trường Quân thở dài, giọng nói rất âm ức:

- Lão ca ca nói đúng đấy nhưng đột nhiên mười mấy tên Bảo Chấn Đường cùng với Hoàng Thái Cung biến mất trang gang tấc thì bảo sao tiểu đệ đệ dần cơn tức giận không nổi rồi đó.

Phùng Triệu Phi đã lấy hơi thở bình thường như cũ bèn nói luôn:

- Lão ca ca biết vậy nhưng cái gì cũng nên thông thả thôi, chúng ta dựa lưng nhau đi một vòng kiểm soát xem có gì khác lạ không rồi sẽ tính toán sau.

Âu Trường Quân gật đầu, chợt nhớ lại một điều nên hỏi ngay:

- Vừa rồi tiểu đệ đệ thấy có một lão già từ trong miệng hang bí mật đi ra, nơi đó là gì của Thiên Ngọc Trang và lão già ấy là ai vậy?

Phùng Triệu Phi trợn mắt lên ra vẻ ngạc nhiên:

- Ủa ! Thế ra tiểu đệ đệ đã được thấy cái hang ngầm trong Thôn Thanh Trai rồi, lão già ấy hình dạng ra sao?

Âu Trường Quân tả sơ lược diện mạo lão già vừa qua cho Phùng Triệu Phi biết rồi hỏi liền:

Cái gian nhà trống rỗng ấy gọi là Thôn Thanh Trai ư? Sao lại có đường hang bí mật ấy để làm gì?

Phùng Triệu Phi vẫn đang suy nghĩ chậm rãi trả lời:

- Gian nhà đó chẳng phải Nhị vị Trang Chủ xây dựng nên, còn cái tên cũng có trước khi kiến thiết Thiên Ngọc Trang. Lão ca ca có lần vui miệng hỏi Đại Trang Chủ tại sao không phá bỏ nó đi và tại sao lại gọi là “Thôn Thanh” (khóc đến nghẹn cả lời) thì Đại Trang chủ thở dài gạt đi ngay. Riêng cái hang ngầm nhân tạo ấy Đại Trang chủ có dặn là tuyệt đối không ai được bước chân xuống đấy, chính ông tã cũng thú nhận là chỉ dùng đến phần ngoài để làm chỗ tĩnh tu thiền tịnh nếu khi nào cần mà thôi.

Âu Trường Quân sốt ruột hỏi chen vào:

- Tại Bao Phương Minh Chủ lại cấm đoán như vậy, chắc là trong đó chứa đựng rất nhiều việc bí mật phải không?

Phùng Triệu Phi lắc đầu vẫn chậm rãi nói tiếp:

- Bí mật hay không thì lão ca ca nào biết được. Đại Trang chủ chỉ dặn dò là cái hang này rộng ba la, không biết ăn thông tới đâu nữa và trong đó hố trí đường lối rất kỳ ảo lẫn lộn giữa Bát quái trận đồ với Ma cung mê đạo, lọt vào thì không sao tìm được lối ra, mười phần chết chắc cả. Do đó chẳng cần ngăn cấm để ngỏ tự do mà người trong Thiên Ngọc Trang vẫn tránh xa như tránh ma quỷ vậy.

Âu Trường Quân thấy rõ ràng Hoàng Thái Cung chạy vào gian Thôn Thanh Trai rồi biến mất, sau đó lại có lão già đi ra tất nhiên hẳn đã trốn ở trong chứ không sai, lời dặn dò chắc chỉ là để đe dọa cho người khác đừng vào đấy mà thôi. Chẳng giữ kín ý nghĩ này hỏi qua việc khác luôn:

- Lão ca ca có nghĩ ngợi và ước đoán lão già ấy là ai không?

Phùng Triệu Phi lắc đầu thở dài trả lời:

- Đã bí mật càng thêm bí mật, Thiên Ngọc Trang có đến hàng trăm người nhưng đều là thiếu, trung niên khỏe mạnh làm gì có lão già nào ốm yếu lụm cụp như vậy.

Âu Trường Quân toan nói đùa “có lão ca ca đấy thôi” nhưng không khí đang trầm trọng chẳng nên giỡn đùa bừa bãi, chàng bèn nói trở đi:

- Thôi được, chúng ta lục soát chỗ lão già vừa đi khuất xem có tìm ra được dấu vết gì rồi hẵng tính.

Phùng Triệu Phi vẫn bước theo Âu Trường Quân đi về hướng Thô Thanh Trai nhưng tỏ ý không tin tưởng lắm:

- Chỗ mà tiểu đệ đệ vừa nói chỉ là gian nhà bếp bình thường. lặc ca ca chắc là không thể tìm ra dấu vết gì đâu, lão già này hiện diện thần bí thì sẽ biến đi thần bí là lẽ đương nhiên.

Âu Trường Quân trong lòng thật ra cũng chẳng tin tưởng mấy nhưng hiện tại cố gắng được chút nào hay chút nấy mà thôi. Gọi là nhà bếp chứ gian nhà này to rộng bằng mấy gian nhà ở của dân dã, các dụng cụ, lò bếp đều được xếp đặt rất ngăn nắp và sạch sẽ.

Âu Trường Quân và Phùng Triệu Phi đi quanh một vòng quả nhiên không có gì đáng chú ý ngoài năm cái chảo cực kỳ to lớn khác thường đang đặt trên bếp. Hiện tại bếp không có lửa và chảo cũng sạch bóng như gương, hình như đã lâu lắm rồi chưa có ai nấu cơm nước gì vậy. Gian nhà bếp này có tới bốn cái cửa tỏa ra bốn hướng có lẽ để tiện cho việc bưng dọn đi các nơi trong Trang nhưng lúc này hoàn toàn đóng kín. Âu Trường Quân chú ý quan sát thì tất cả ba cái cửa đều được khóa rất kỹ lưỡng từ phía trong, chỉ trừ cánh cửa chàng mới vừa đi vào. Dĩ nhiên lão già thần bí kia đã vào cánh cửa này như chàng nhưng ra bằng lối nào? Hay là lão ta có thuật độn thổ nên mới biến mất tăm mất tích như vậy? Âu Trường Quân chắc lưỡi đột nhiên buột miệng nói lẩm bầm:

- Thiên Ngọc Trang còn kỳ bí hơn cả Âm Sơn Quỷ Động nữa!

Phùng Triệu Phi không nghe rõ nên vội hỏi lại:

- Tiểu đệ đệ nói cái gì Âm Sơn quỷ động vậy?

Câu nói là do buột miệng thốt ra, còn câu hỏi của Phùng Triệu Phi như ánh chớp loé lên trong đầu óc chàng một điểm then chốt gì đó. Âu Trường Quân vội tập trung tư tưởng xoay chuyển ý nghĩ hoài mà không thể xác định được tại sao lại tự nhiên liên tưởng tới Âm Sơn quỷ động. Chàng nghĩ đến võ óc, vẫn không hiểu nổi nên tức giận nói:

- Chúng ta bỏ quách đi uống rượu thôi.

Phùng Triệu Phi ngấm ngầm tự nghĩ “mình không còn mặt mũi nào ở lại Thiên Ngọc Trang rồi, riêng hôm nay càng ở lâu nơi đây càng nguy hiểm”, vì vậy tuy không nói ra miệng nhưng ông ta cực kỳ xao động và bối rối. Được lời của Âu Trường Quân, Phùng Triệu Phi mừng quá vội lên tiếng tán thưởng liền:

- Phải đó, lặc ca ca đang khát muốn chết đây!

Nói xong ông ta quay mình đi khỏi gian nhà bếp luôn, dĩ nhiên Âu Trường Quân cũng đi ra theo nhưng chàng thần thở như người mất hồn, các tư tưởng cứ xoay động hoài không sao dứt bỏ ra được. Cho đến khi đã ngồi ở một tửu quán Âu Trường Quân vẫn còn ở tình trạng như vậy, cái điểm chốt như ma quái cứ lập lờ trước mặt, không biến đi mà cũng không nhận rõ đấy là cái gì khiến chàng muốn điên cả đầu óc lên.

Vietkiem.com